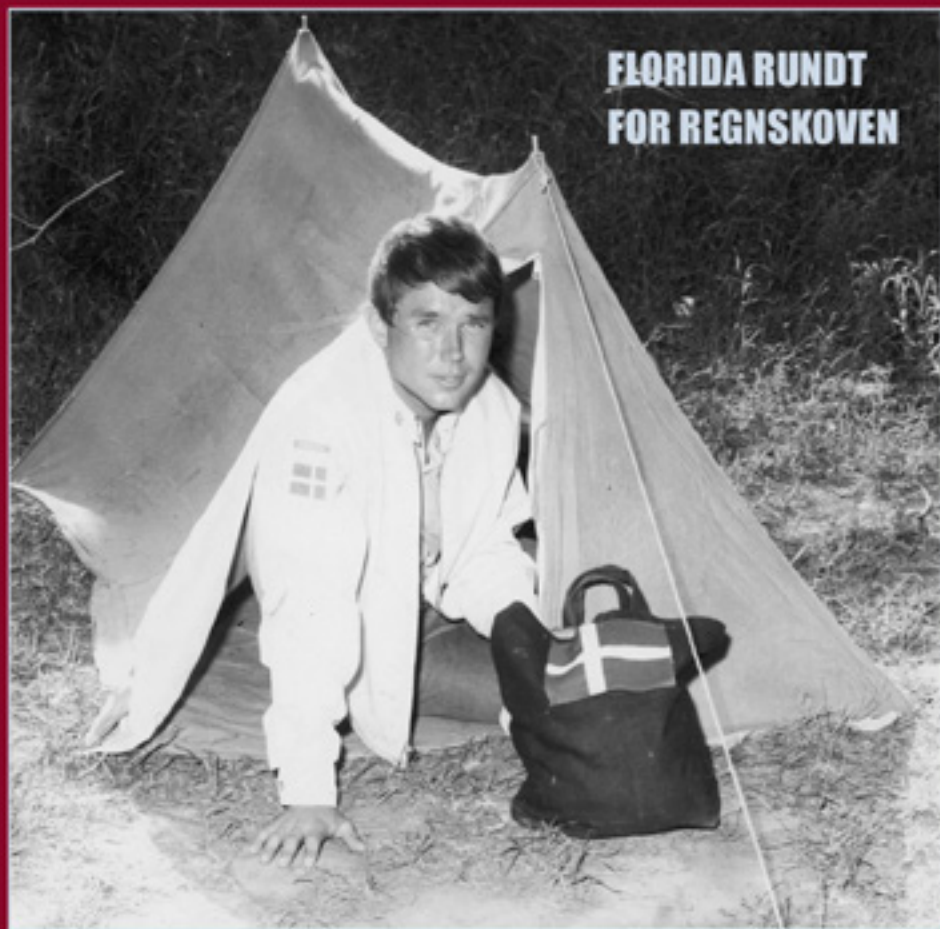

TUREN RUNDT OM USA

PÅ TOMMEFINGER OG BARE FØDDER: \$ 1,20

H. P. CHRISTENSEN

H. P. CHRISTENSEN

TUREN RUNDT OM USA

PÅ TOMMEFINGER OG BARE FØDDER: \$1,20

FLORIDA RUNDT FOR REGNSKOVEN

Foto af undertegnede og min søn, Kim, (der skuer ud i fremtiden) er taget af en professionel fotograf inden min afrejse i 1966.

KODEORD FRA DENGANG

I en alder af 26 år er jeg faktisk en smule blåøjet, og det sjove ved mine blå øjne er, at de er fra Ordrup i udkanten København. Jeg er lidt af en outsider, en utilpasset ung mand, der får klaustrofobi, hvis jeg skal gå lige i midten på livets rullende fortov. Når jeg føler mig fri, er jeg som forvandlet, og rastløsheden er pist væk.

FORORD

Der var engang, da den ene efter den anden opfordrede mig til at skrive denne bog. Det var dengang da jeg ene, alene og på egen hånd rejste rundt i Nordamerika på en enkel og munter facon. På udkig efter et endnu ukendt gennembrud var jeg åben for alt.

Først og fremmest var det mødet med naturen og ikke mindst befolkningen, der var ved at slå benene væk under mig. Alle de mennesker jeg mødte på min vej havde en rummelighed på linje med, når jeg som gæst måtte lære at acceptere værtens anliggende. Jeg var helt solgt og med eventyr i blodet, udviklede det sig til en virus, som jeg ikke kunne slippe af med.

Det er optegnelser fra mine dagbøger, der ligger til grund for Turen rundt om USA, som oven i købet blev fundet værdig til den danske udgave af Guinness Rekordbog, 1989. Men hvorfor i alverden tror en ganske almindelig dansker som mig, at det kan være interessant for andre, hvordan jeg tog springet ud i den store verden for godt og vel 47 år siden?

Jo, for det handler om, hvordan man kan blive bidt af det smukke og vidunderlige ved en ganske simpel rejsemåde og alt det, som følger med, hvis man har øjne, ører og næse for det. Det drejer sig nemlig om korte, sandfærdige fortællinger, skrevet lige ud af landevejen, uden omsvøb og dikkedarer. Dog ikke kortere end at ord som malede billeder, oplevelser og tanker gerne skulle fange læserens opmærksomhed og fantasi hele vejen igennem

Samtidig vil jeg lade mine beskedne fotos fra turen tale, så også de kan give bogen liv og farve og formidle budskabet, så det rammer læseren. Selv om jeg ikke er professionel, eller måske netop fordi det har taget et langt liv i god vind med projektet, er det ikke så ringe endda. Ud over dagbogsnotater er bogen krydret med tilkendegivelser fra mange af de mennesker, jeg mødte på min ensomme mission. Som et ekstra krydderi er der uddrag fra avisartikler. Ikke for at fremhæve mig selv, men fordi det ofte får betydning for turens forløb.

Hvorfor pokker har jeg dog ikke for længst realiseret mit løfte om at få udgivet denne bog? Det kan man kun undre sig over. I årenes løb har nogen da også givet udtryk for, at jeg aldrig ville få en bog op at stå. Det kunne jeg

ikke lade sidde på mig. Jeg skulle vise tvivlerne noget andet og vil gerne dele min glæde med så mange som muligt.

Dengang drømte jeg om, at bogen først og fremmest skulle oversættes og udgives i Canada og USA, hvor janteloven er et ukendt begreb. Men det var ikke let. Derfor denne originaludgave, der fortrinsvis er skrevet på dansk, mens titler på kapitler, avisartikler og ord fra bekendtskaber er skrevet, som de dukkede op på arenaen.

Endelig er beretningen moden og spiseklar. Det har været en lang og svær proces, men også sjov og lærerig. I alle disse år har mit hjerte bogstavelig talt banket for beretningen, alligevel må læseren bære over med fejl og mangler i min beskrivelse af det skønne Nordamerika.

Sidst men ikke mindst skal læseren ikke gå glip af mine forsøg på at begå mig i den gode sags tjeneste med turen, Sjælland rundt til fordel for sundhed og rygestop samt turen, Florida rundt for regnskoven.

Uden at opfordre andre til at gøre det samme, håber jeg, at folk vil tage godt imod bogen. Ligeledes håber jeg, at læseren vil læse bogen med den samme glæde, som jeg har haft ved at skrive den, og at det kan sætte nogle drømme i gang hos dig, om at kaste sig ud i eventyret og prøve det af, du har drømt om. Samtidig vil jeg gerne takke alle personer nævnt i bogen og de mange, der i årenes løb har vist interesse for manuskriptet og dermed gjort udgivelse mulig.

Men også en tak til dig, der har købt, lånt eller fået bogen, og som nu skal til at læse om den tur, hvor jeg lige præcis gjorde alt det, som jeg siden har prøvet at forklare andre, at man ikke skal gøre. Rigtig god fornøjelse. H. P. Christensen

Sammendrag af kapitler på de nordamerikanske landeveje:

On the roadtrip around USA I got lots of **FRECH AIR**, and enjoyed the meeting with nice **PEOPLE** everywhere. After some **TIME AND THOUGHT**, I might **DISCOVER** the interesting way in **MEETING PEOPLE**. It depends on **THE CHANCE**, in which way the **HAPPY-GO-LUCKY-FASHION** shall be on the **DECISION FOR YOU YOURSELF**. However, **BELIVE IT OR NOT. IF YOU CAN DREAM IT, YOU CAN DO IT AGAIN.**

Fra Turen rundt om USA i 1966-67 findes et fotografi med en af mine modeller fra et sted i Canada eller Amerika. Jeg husker ikke, hvem pigen er. Men med et citat af Søren Kirkegaard må det være op til læseren at vurdere, om det i denne forbindelse er tænkt som en lille hvid løgn, eller om der virkelig kan være noget om det:

*Jeg taler helst med børn,
thi om dem tør man dog håbe,
at de kan blive fornuftsvæsener.
Men de, der er blevet det – Herre Jerimi.*
Søren Kirkegaard

BY SHIP TO USA COPENHAGEN-NEW YORK

Den der ikke sår i ungdommen

bøster ikke i alderdommen.

Ordsprog af ukendt

DET MÅTTE BRISTE ELLER BÆRE

Så vidt jeg husker, var 27. juni 1966 en typisk, dansk sommerdag med skiftevis klar blå himmel, sol og skyer. En pragtfuld fornemmelse. Duften af sommer krydrer luften. Intet kan slå mig ud. Ikke engang det danske sommervejr, der som bekendt ikke rigtig er til at stole på.

Det var den dag, da jeg stod på Oslo-færgens dæk i Københavns Havn blandt en masse mennesker, som jeg ikke kendte. Vi ventede på, at skibet skulle lette anker og sejle os til Oslo. Mine tanker var allerede på langfart, da jeg i lyden af skrigende måger og hylende stemmer nede fra kajen hørte min mor råbe: ”Husk nu at tørre æblerne godt af, inden du spiser dem.”

Disse formanende ord er det sidste jeg husker fra det tidspunkt, da jeg vinkede farvel og på gensyn til min søn Kim, på bare 3 år, der stod på kajen med sin farmor Gerda og farfar Børge og vinkede farvel til sin far. Kun mine to yngre brødre, Palle og Preben var forhindrede i at møde op til starten på storebrors drømme om at rejse på eventyr ud i den store verden.

Alt i alt er omtalte et første billede fra turen, der sat sig fast i erindringen. Hvor længe jeg kunne holde ud at være væk fra min elskede søn, var en tanke, jeg måtte abstrahere fra. Inderst inde var jeg dog ganske rolig, fordi jeg vidste, at Kim var i gode hænder hos sin mor, min fraskilte hustru og begge bedste-forældrepar, der elskede ham lige så højt som jeg.

Jeg var glad for den opbakning, jeg havde fået til turen på hjemmefronten.

På et passende tidspunkt, vil jeg komme tilbage til, hvorfor min hverdag, ud over en svær skilsmisse, var blevet vanskelig at få til at hænge sammen. Lige nu vil jeg blot sige, at jeg var løbet sur i det med mit arbejde som arkitekt på tegnestue. I april fik jeg sparket og blev fyret på gråt papir. Sandt at sige et forår i helvede, rent arbejdsmæssigt.

At sidde ved et tegnebord var dog ikke det, jeg drømte mest om. Problemet var bare, at jeg i mine overvejelser om at droppe arkitektfaget ikke anede, hvad jeg ellers skulle kaste mig over. Derfor sagde jeg til mig selv, at jeg var nød til at tage en pause for at tænke. Tiden alene må give noget som er umuligt at få sammen med andre, tænkte jeg. Måske kunne jeg endog finde nye græsgange i jobmuligheder.

Det var dog først og fremmest lysten, der drev mig til at prøve mit ego af og mærke livet banke ved at gå på autostop ud i det blå, på en tur jeg dengang kaldte The Big Trip. Med min ringe erfaring i blaffekunstens herligheder, ville det vise sig, om mine fantasier kunne holde. Det måtte bryde eller bære. Men først gjaldt det sejlturen via Oslo til New York.

EVENTYR PÅ FODREJSE

Allerede på sejlturen til Oslo blev mine spekulative tanker lagt i glemmebogen, da jeg som vaske ægte ungarl, faldt i snak med en ung amerikansk studine ved navn Marilyn Gallaway. Hun var på studierejse gennem Europa, på vej til det nordlige Skandinavien, og fortalte vidt og bredt om, hvad hun havde oplevet og om sine forventninger til fremtiden.

Interesseret lyttede Marilyn til mine planer om at blaffe gennem staterne.

En ide som hun åbenbart blev så begejstret for, at hun uden tøven inviterede mig på besøg, hvis jeg skulle komme til hendes by, Reno i Nevada, USA. Det var den bemærkning der øgede forventningerne til mit forestående eventyr på fodrejse, selv om jeg på det tidspunkt kun havde planer om at rejse på tommelfingeren fra New York til Vancouver i Canada.

FOR FARLIGT

I Oslo gik jeg om bord på den norske luksusliner OSLOFJORD, for at fortsætte en sejlads på i alt 9 dage mod New York. Passende tid, tænkte jeg til at læne sig tilbage, slappe af og finde ny energi. I første omgang havde jeg altså bare at nyde livet og opleve skibets mange fristelser med god mad, underholdning og service hver dag. Samtidig gjaldt det om at få sat tingene på plads til en ellers simpel og enerådigt rejsefacon på landjorden i Amerika.

Jeg husker ikke hvor mange passagerer, der var ombord på det prægtige skib. Men der blev stiftet nye bekendtskaber. Allerede den første dag på sol-dækket faldt jeg i snak med en yngre, distingveret herre, ved navn Ted Salvin. Han var nok sidst i trediverne, slank og med venlige øjne, gråsprængt hår og var med sine godt 170 cm, på højde med mig.

Ted var ulasteligt klædt i lys habit, hvid skjorte, mørkeblåt slips og fine, nypudsede sko. Hvilken kontrast til mig, der, uden fodtøj og med bar overkrop, bare skulle nyde al den sol og frisk luft jeg kunne få. Trods vore forskelligheder opstod der sympati. Men da Ted lyttede til mine planer om at blaffe fra New York til Vancouver, advarede han mig på det kraftigste.

Det er alt for farligt, sagde han og spurgte, om jeg da manglede penge. Ted rådede mig til at køre med Greyhoundbus. Han ville gerne betale for denne rejsemåde, som han mente var mere sikker. Jeg valgte at sige pænt nej tak, fortalte, at jeg havde penge nok og ikke så nogen grund til at skifte mening. Men Ted virkede nærmest bekymret på mine vegne og rådede mig igen og igen til at være forsigtig med mit forehavende.

På længere sigt var Ted dog svær at blive klog på. Han røbede aldrig hvad han beskæftigede sig med. Ted var forsynet med US-dollars i lange baner, og ved flere lejligheder uddelte han drinks til Gud og hver mand, som for at skabe opmærksomhed. Som det naturligste i verden fortalte Ted, at han havde været i Italien for at købe en sportsvogn af mærket Porsche.

Og så pralede han med at være på højkant med mange af de store stjerner i Hollywood.

Til gengæld var Ted altid venlig. Jeg faldt for hans gavmildhed, når han berettede om, at være involveret i velgørende projekter. Min agtelse for ham

steg, efterhånden som han fortalte:

”Man skal give, indtil det gør ondt på én selv, og dér har jeg langt igen.”

Han sluttede med følgende ord, som jeg måtte tage til efterretning:

”Du vil få mange ensomme timer på din tur som enegænger, derfor vil jeg forære dig denne SONY lommetransistorradio. Den skal være med til at forsøde din ensomhed på turen. Til gengæld må du love at besøge mig, hvis du kommer til Californien. Jeg har kontor med bopæl i såvel San Francisco som Los Angeles.”

STORMENDE FORELSKELSE

Om bord på skibet var der en charmerende, ung, norsk jente ved navn Grete Acke, hvis latter trak perler af fryd omkring sig i lange guirlander. Hun så godt ud, havde udstråling, og så var hun sporty. Lige noget for mig.

Det startede med en flirt, men udviklede sig til stormende forelskelse.

I den store restaurant, udsmykket efter alle kunstens regler, var der arrangeret fest, med damer klædt i flotte silkekjoler og herrer i stilfuldt festtøj. Grete og jeg havde en herlig aften på dansegulvet, hvor vi i vor simple beklædning svingede rigtig godt sammen.

Efter dansen fulgte jeg Grete til hendes værelse. Allernådigst fik jeg lov til at lægge hende i seng. Blidt og forsigtigt puttede jeg hende til god nat og lagde kærligt tæppet over hende, inden jeg generøst listede af sted til mit eneværelse.

I min sødeste søvn blev jeg bogstavelig talt taget på sengen, da der blev banket på min dør. Søvntrukken slæbte jeg mig hen for at åbne døren. Og da så jeg i den svage belysning et syn, som var det i en drøm. Virkelighedens Grete stod dér og så sød ud.

Mit drømmebillede blev budt indenfor, og hun lagde sig på min seng.

I bedste hukommelse var jeg dog ikke for kvik, da jeg pakkede et tæppe om min kære, lagde mig ind til hende og faldt i søvn med et brag. På den baggrund kan det vel ikke undre nogen, at da jeg vågnede den næste morgen, måtte jeg konstatere, at Grete var væk.

Lige nu kunne jeg så bare tænke over, hvad der får en pæn pige til at gøre,

hvad hun gjorde, hvordan jeg kunne være så træt, og hvilken ydmygelse det måtte være for en stolt kvinde at føle sig afvist. Der måtte gøres noget.

Af sparehensyn og fordi jeg var blevet lidt for langhåret, afprøvede jeg mine evner som frisør ved at klippe mig selv. Med det resultat, at jeg nær havde klippet mig skaldet på den ene side af hovedet. Måske bare derfor, sluttede min flirt med den norske pige lige så brat, som den var begyndt. Hun var kold som is, og jeg fik ikke flere chancer.

Min nye, fiks frisure var muligvis ikke så slem, som jeg følte det. En anden norsk jente lod sig åbenbart nøje med den mislykkede klipning. Men det kunne aldrig blive det samme. Og jeg blev ikke helt mig selv igen, før en canadisk pige om bord bad mig besøge sig, når jeg på min planlagte rute kom til hendes by, King City ved Toronto i staten Ontario, Canada.

MIN OMVENDTE GÆSTEBOG

Der var en del aktiviteter om bord på OSLOFJORD, som vi alle kunne havde glæde af.

En gruppe sorte sangere fra Chicago 'First Church of Deliverance Choir' var med til at sætte humøret en tak i vejret hos passagerer og besætning. Blandt de i alt 37 kvinder og mænd fra gruppen, lærte jeg først og fremmest Tomas Harrel og Wesley Townsley at kende.

De gav mig gode råd og vejledning om USA og lagde ikke skjul på deres begejstring for mine planer. Samtidig håbede de at møde mig, hvis jeg mod forventning skulle komme til deres famøse by, Chicago.

Efterhånden som mit forehavende rygtedes, kom flere til og gav mig deres adresse, hvis jeg skulle komme i nærheden af, hvor de boede, som de så entydigt udtrykte det. Derfor startede jeg en liste med navne og adresser på bekendtskaber. Hen ad vejen kom stadig flere til, og listen blev ændret til en folder med bevingede ord og andre tilkendegivelser, i hvad jeg kaldte 'min omvendte gæstebog,` for det jo var lille mig, der var gæst i deres store land.

SITRENDE FORVENTNING

Endelig. Efter 9 dage med uhørt mange indtryk, var vi under indsejling i New York Havn.

Jeg siger endelig, fordi selv om tiden flyver af sted, når der sker noget spændende, så var en rastløshed trods alt begyndt at melde sig. For det var jo ikke dette luksusliv, jeg søgte.

Det føltes, som om jeg var på vej, på vej til den frihed, jeg længe havde glædet mig til. Derimod sagde min fornemmelse, at de afslappende dage på det store verdenshav ville blive en passende overgang fra hverdagen i Danmark til et liv på landevejen i USA.

Først gjaldt det opholdet i New York, en af verdens fascinerende storbyer med højhuse, der stolt stræber efter himmelen og stærke symboler for landets historie, som Frihedsgudinden, mindesmærket for Amerikas uafhængighed. Inden vi lagde til kaj, var det mørkt og fugtigt, så havnefrontens skyskrabere bogstavelig talt skræbede skyerne.

At ankomme til New York var en enestående oplevelse i sig selv.

Forskellige formaliteter skulle bringes i orden, inden en tur på godt 6.000 km til min onkel John i Vancouver, Canada, kunne starte (hvilket jeg kommer tilbage til).

Det må lige bemærkes, at som ansat i ØK, Østasiatisk Kompagni, blev min fars yngre bror, John i sin tid sendt til Canada, der siden da har været hans hjemland.

Dengang boede han i en forstad til Vancouver med sin lille ny familie.

Alt dette og mere til var et billede, der fyldte mig med sitrende forventning.

FRESH AIR

NEW YORK-TORONTO

*Kun ved handling
vinder livet i betydning.*
HC Andersen

AT REJSE SOM BARFODSGÆNGER

En af vennerne fra OSLOFJORD rådede mig til at blive indlogeret på et KFUM-hotel eller YMCA, som det hedder på engelsk. Da vi kom til New York sørgede han for, at jeg kom dertil. Og jeg fik et værelse, hvor jeg kunne tænke over tingene.

Allerede den næste dag spadserede jeg rundt i Central Park.

Som ivrig fodgænger kunne jeg opleves på raske fjed. Under en pause kom jeg på i snak med Barbara Lee, en ung pige der følte sig som verdens lykkeligste, fordi hun var så heldig at danse ballet i Carnegie Hall. Det var denne samtale, der endnu en gang inspirerede mig til et forsøg på at udfolde tankerne bedst muligt i min medbragte dagbog:

”Selv om New York er en af verdens største byer, er den overraskende let at finde rundt i, med nummererede gader så man ved, hvor man er. Her er varmt som aldrig før. Derfor sidder jeg på en bænk under et skyggefuldt træ og nyder naturen. Det bliver en hed optakt til fodtur i kondiskoenes hjemland. Sådan en dag, hvor endnu en varmerecord bliver slået. Hvis det havde regnet, ville vandet have været så varmt, at det kunne bruges til pulverkaffe, om regndråberne ikke var fordampet inden.”

Der var ingen tvivl om, at jeg fortrinsvis skulle rejse som barfodsgænger med fast grund under fødderne. Ikke for at gøre mig interessant eller anderledes, men fordi det på en varm dag kan være behageligt at mærke jordoverfla-

dens belægning gennem fødderne. Skulle asfalten blive glødende, så fødderne ville hænge fast som i tyggegummi, måtte mine gode badesandaler kunne bruges.

Ved samme lejlighed skilte jeg mig for øvrigt af med mit eneste par sko, som jeg gav til en gammel, rusten tigger, der muligvis brugte samme skonummer, som jeg.

HERSKAB OG TJENESTEFOLK

Nogen tid før min afrejse havde en ung amerikaner, på besøg i Danmark givet mig sin adresse i New York: ”Kom og besøg mig, hvis du engang kommer til USA,” havde han sagt.

Svedig og udaset af bilernes udstødning og hedeølgen i New York, kom jeg i badesandaler til den angivne adresse, der lå i et rigmandskvarter i en af storbyens mondæne stræder.

Da måtte jeg standse et øjeblik og tørre sveden af min pande. Foran mig lå en flot ejendom med et indgangsparti, som i en amerikansk film for herskab og tjenestefolk.

Et billede, som min amerikanske ven ikke havde givet indtryk af.

Et øjeblik funderede jeg over, om jeg kunne være min simple beklædning bekendt. Efter at have sundet mig et øjeblik ringede jeg dog på den glinsende dørklokke. En uniformeret butler åbnede døren, og med et høfligt, nærmest spørgende blik, så han nonchalant op og ned ad mig. Ikke en mine afslørede hans tanker, da han fortalte, at herskabets søn ikke var hjemme. Derfor bad butleren mig venligst om at komme igen på et andet tidspunkt.

Rejsen i Amerika havde muligvis formet sig anderledes, såfremt jeg havde opsøgt adressen igen. Sandsynligvis var jeg kommet til at spise kirsebær med de store og blevet introduceret i det amerikanske jetsæt med cocktailparties til følge. Men jeg orkede ikke at ringe, og tanken om at skulle den svedige travetur igennem én gang til, afholdt mig fra at forsøge.

EN GOD DAG PÅ BØRSEN

Man har vel lov til at være stolt af sit land. Med danske flag på skulder, skuldertaske og rygsæk kom jeg uvilkårlig i kontakt med en hel del mennesker, der også var gæster på YMCA, og som gerne ville vise mig den imponerende by.

Nye bekendtskaber som David Silk fra Philadelphia, Robert Thomsen fra Ohio og Howard Fred Koeper fra Chicago, viste mig hver især nogle af de seværdigheder man bør opleve.

Jeg så bygningsværker på Manhattan og sugede til mig efter bedste evne. De forklarede mig alt mellem himmel og jord om teatre, universiteter, finanskontorer, museer og modehuse i den del af byen, hvor mange af de berømte stjerner indenfor musik, film og politik holder til.

Som en kontrast hertil blev jeg chokeret over et slumkvarter, der kunne minde om boliger i ubeboelige frugtkasser. I min naivitet troede jeg, at det måske var derfor, byen havde fået øgenavnet BIG APPLE. Nu ved jeg, at det er symbol på velstand. Dét sprøde æble som alle gerne vil have en bid af.

I distriktet omkring Greenwich Villige fik jeg set et glimt af de berygtede blomsterbørn, unge mennesker som skulle blive et kendetegn for 1960'ernes uskyldige hippiekultur i såvel USA som Europa. ”Men underligt,” skrev jeg i dagbogen, ”at så mange mennesker i det store Amerika, hvor alt drejer sig om penge, kan finde på at henvende sig til en ganske almindelig dansker som mig, der kommer fra et lille land, hvor man ikke skal tro, man er noget.”

Min selvtillid voksede dag for dag. Der var for eksempel en børsmægler i New York, der fortalte, at han havde haft en særlig god dag på børsen. Derfor insisterede han på at forære mig 100 dollar, fordi han ville gøre det lettere for mig at møde de strabadser, som lå forude.

Jeg sagde venligt nej tak, mens min følelse af forundring og taknemlighed steg over den positive start på mit forestående eventyr. Set i bakspejlet kunne jeg have samlet en hel lille formue på turen, hvis jeg havde taget imod alle de penge, som folk ville forære mig.

Men dér mente jeg, grænsen skulle sættes.

Turen rundt om USA
skridt for skridt

CHARLIE, ROSINANTE OG TELTPOSEN

Derimod tog jeg med stor glæde imod en bog gave, skrevet på engelsk, så jeg samtidig kunne forbedre mit ikke alt for gode skoleengelsk.

Hermed en oversættelse fra dagbogen: ”I den amerikanske forfatter John Steinbecks bog, På rejse med Charlie, er hovedpersonen, forfatteren selv på tur rundt i USA i en gammel bil, kaldet Rosinante. Hans rejsekammerat er den trofaste hund, Charlie.”

Det var disse ord, der gav mig den tanke at kalde min skuldertaske for Charlie. I den havde jeg dagbog, pas, kontanter, rejsechecks, kørekort og en termokande, så jeg altid havde frisk vand ved hånden. Samtidig havde jeg et godt, gammelt Rollie Flex kamera, med stor erfaring, da det i sin tid havde tilhørt en af mine bekendte i København, der var pressefotograf. Rygsæk med tøj og andre nødvendigheder blev kaldt Rosinante, mens posen med sovepose og telt kort og godt fik navnet Teltposen. Samlet bagage, med en totalvægt på godt 45 pund.

Ved flere lejligheder skulle det vise sig at være lige i overkanten for mig at slæbe rundt på sådan et læs. Til tider var jeg da også ved at gå ned med flaget under vejs. Sådan var det for øvrigt med mange ting. Men hvis man har mod til det, skal man altså nogen gange kaste sig ud i det og tage konsekvensen af, hvad jeg i dette tilfælde var godt i gang med.

Indtil videre var det bare blevet til et enkelt postkort. Endelig fik jeg dog skrevet et rigtigt brev til familien hjemme i Danmark, der i forkortet udgave lyder som følger:

9. JULI 1966

Kære far, mor, drengene og Kim.

Jeg sidder på YMCA's tagterrasse i New York og nyder solen. Terrassen ligger på 14. etage. Her er en pragtfuld udsigt over Central Park. Og til den anden side ses Lincoln Center. Sejlturen hertil var udmærket, selv om vi næsten ikke så solen. Mange ting gjorde dog turen behagelig, og der var masser af flinke mennesker. En stenrig amerikaner lånte mig en lille smart 'Sony' transistor radio i lommeformat. Den skal jeg nok få megen glæde af.

I går aftes og i dag har en anden, typisk amerikaner vist mig rundt i New York, og for et øjeblik siden, blev jeg af to amerikanere inviteret på biltur kl.17,30

*Som I kan se, går det godt her. Jeg håber, at I snart hører fra mig igen.
Kærlig hilsen Helge Peter.*

Hils drengene og mange kenus til Kim!

UD AF BYEN

For at få besøgsvisum til Staterne, forlangte man i Danmark at blive præsenteret for en flybillet fra New York til Toronto i Canada. Min vigtigste opgave var derfor at få refunderet billetten og dermed sikrer min økonomi til den lange fodtur som en rimelig velstillet vagabond.

Efter fem dage i New York var alle formalia i orden. På YMCA's luftige terrasse, 14 etager over byens bilos sad jeg og skrev i min dagbog, da et par ældre herrer pludselig henvendte sig til mig. Det blev til en samtale, der resulterede i at de to gentlemen meget gerne ville være med til at starte min forestående rejse på landevejen.

I deres begejstring ville de hjælpe mig på alle tænkelige måder, som de sagde.

SOM EN FILM I BEVIDSTHEDEN

Altså kørte de to gentlemen mig ud af byen. Vi fortsatte over George Washington Bridge, den bro man ser i gangster- og reklamefilm. Men vi så ikke engang et simpelt hold op.

Med de herres velsignelse og en mægtig madpakke, som i værste fald kunne holde liv i mig, hvis noget skulle gå galt, var de lige så spændte som jeg. Ville det lykkedes mig at få et lift?

Dér stod jeg så ved den vestgående highway i fuld oppakning, trippende på de bare fødder, medens jeg tænkte over, hvor ufattelig lang en rejse, der lå foran mig. Inden disse tanker tog overhånd, standsede en bil og en festlig fyr

stak hovedet ud af vinduet med et smil, der kunne få et dollargrin til at blegne. Jeg steg ind i bilen, og fra første sekund, forstod vi hinanden.

Lige præcis sådan en person jeg havde brug for. Min debut som blaffer på de amerikanske landeveje blev således en konversation, hvor den unge mand frejdigt fortalte mig så godt som hele sin livshistorie. Altså måtte det konstateres, at amerikanernes lyst til at betro sig til en fremmed, åbenbart ikke fejler noget.

Mit næste lift blev med en ung mand, der foreslog, at jeg for et par dollar kunne overnatte på det universitetskollegium, hvor han boede.

Vi kørte til State University College i New Palz, hvor jeg blev indlogeret på et værelse hos en studerende, der som så mange amerikanere struttede af selvtillid. Jeg blev nu vist rundt på universitetets område og kunne meget vel føle det som at blive behandlet som en gammel ven.

At den første dag som blaffer i USA skulle ende med en tenniskamp, hvor jeg blev pisket rundt på banen, var nok ikke helt tilfældig. Det skulle nemlig vise sig at blive kendetegnende for min fremtidige tilværelse, hvor dagene var fulde af modsætninger.

Ofte gik jeg alene rundt i min egen lille verden og tænkte historier på livet løs. Det var bare helt vildt. Og hvis jeg hørte eller så et eller andet, skyndte jeg mig at skrive det ned.

Først sent den aften fik jeg fordøjet de mange indtryk, der stod som en film i bevidstheden, indtil de blev nedfældet i dagbogen.

PS! Denne fordelagtige indlogering, kom ikke til at koste mig noget som helst!

MIT MOTTO

Efter et veldækket morgenbord i kollegiets kantine kørte nogle studerende mig til landevejen. ”I am on the road again,” tænkte jeg og kastede et blik på bagagen. Charlie, Rosinante og Teltposen lå trofast ved mine fødder. Vejen føltes behagelig, varm og blød. Jeg var badet i sollys, fuglene kvadrede, og jeg forestillede mig landkortet med det lille, Danmark i Europa og enorme USA spændende fra Stillehavet til Atlanten, med mig selv som en lille prik.

Sådan skulle jeg nok ikke have tænkt, for pludselig blev jeg usikker. Her stod jeg i et kæmpe land med kun dagbogen som rejsekammerat og beskytter. Charlie kunne ikke engang gå. Rosinante var nærmest til besvær, og Teltposen ville sikkert ånde lettet op, hvis den kunne blive fri for at lægge ryg til, når jeg satte mig på den, lagde den under mit hoved, eller på anden måde ødelagde dens hverdag.

Ikke en bil i miles omkreds. Hvordan i alverden skulle det gå mig på denne tur?

Jeg kunne kun håbe, at dette lille trip af panik var ubegrundet, og at de ubehageligheder, der måtte komme i det samlede billede, ikke ville fylde mere end en burre i pelsen hos den rigtige hund, Charlie. Mit motto i dagbogen blev derefter: ”Altid fremad hvor du går, bare spadser der ud af, frisk og frejdig med tommelfingeren i den rigtige retning.”

MIT MØDE MED MAE WEST

Mine tanker blev afbrudt, da en bil dukkede op i det fjerne. Hjertet bankede helt nede i de bare tæer, da bilen kom nærmere, satte farten ned og standsede lydløst ved siden af mig.

”Yes,” sagde jeg til mig selv med en begejstring, der kom indefra som en vulkan, der bobler over af lykke. Bag rattet sad en ældre herre iført en smart, løsthængende skjorte, bermudashorts og mokkasiner.

Jeg lagde mærke til, at herren rynkede panden og kastede et blik ned på mine bare fødder. De betød åbenbart et eller andet for hans beslutning om at tage mig op.

Men op det kom jeg. Teltposen og Rosinante blev lagt ind på bagsædet, og jeg satte mig til rette med Charlie på skødet.

Under vor konversation fortalte jeg om mit hjemland, da herren udbrød:

”Oho. I mine yngre dage har jeg optrådt på Ambassadør i København.”

Da måtte jeg konkludere, at han havde været sanger.

”Næ, jeg er skam sanger den dag i dag,” svarede han og fortsatte, ” for øvrigt ligger der nogle grammofonplader på bagsædet, hvis du vil se dem.”

Jeg vendte mig om, tog en af pladerne op og kastede et blik på omslaget: "MAE WEST," stod der skrevet på et fotografi med en ældre kvinde og en flok yngre, mandlige musikere.

Jeg kunne ikke få øje på nogen, der lignede min sidemand.

Derfor lod jeg som ingenting og sagde ikke noget.

"Kan du ikke kende mig," spurgte han. Næ, det kunne jeg faktisk ikke.

Nærmest i spøg, spurgte jeg, om det måske var ham, der var Mae West?

"Ja, det er mig," svarede han og fortsatte, "når jeg besøger min familie, kommer jeg altid i afslappet beklædning som nu."

Jeg kunne ikke lade være med at smile, selv om der ved nærmere øjesyn kunne være visse lighedspunkter mellem sidemandens ansigt og Mae West på omslaget.

Altså måtte jeg undres mig over, hvordan en så pæn, ældre herre kunne finde på at bilde mig sådan en historie ind.

Mae West gav mig nu hele sin livshistorie, og den var værd at lytte til. Den spøjse person fortalte nemlig, at han/hun boede i Los Angeles og var ven med mange berømtheder.

Samtidig blev jeg gjort opmærksom på, at jeg var en af de få, der kendte den sande historie.

Mae West inviterede mig nu til en kop kaffe på et cafeteria. Og da måtte jeg for alvor undres over, hvordan den spøgefulde primadonna, spadserede feminint og med vuggede hofter.

Jeg havde vist hørt om Mae West og forestillede mig, at denne mandsperson optrådte som den store stjerne og levede sig så meget ind i rollen, at han fandt behag i at plagiere hende.

Efter min hjemkomst til Danmark undersøgte jeg sagen og fik nogle oplysninger, så det ikke kan udelukkes, at jeg netop var oppe at kører med den rigtige Mae West, der for at gøre sig anonym opførte sig som den ældre herre, samtidig med, at hun indøvede sin forestående rolle:

Mae West blev født i Brooklyn, New York i 1892. I 1926 fik hun sin debut i sit eget drama, "Sex." Hun skabte sig en frodig karriere som sexsymbol og skuespiller på teater og i film, hvor hendes figurer oftest var kvinder i konflikt med den offentlige moral. Sit store genembrud fik hun i 1970 i filmen, "Det forkerte Køn." Resultatet af en kønsskifteoperation,

hvor hun som talentspejder vikles ind i et net af kærligheds- og sexintriger. Hendes sidste film, "Sextte" (1977), er en komedie om stjernen, Mae West i Hollywood. Mae West døde i 1980.

Ja, man var jo naiv dengang, og en underskrift kunne have fjernet al tvivl.

MASSEMORDEREN I CHICAGO

At køre bil i staterne er et kapitel for sig og stor en del af oplevelsen.

Efter mødet med eller uden Mae West fortsatte turen videre mod Vancouver i en cabriolet med en yngre mand, hvis navn jeg ikke husker. Lad os kalde ham Will. Alt imedens musikken drønedede med stereoanlæg for fuld udblæsning, forsøgte jeg at fortælle ham om mit ærinde i USA, da han afbrød mig og spurgte, om jeg kunne tænke mig at køre bilen.

Jeg havde aldrig kørt bil med automatgear. Men inden jeg fik tænkt mig om, sad jeg bag rattet. Et tryk på en knap, og vi havde åben himmel over os.

Will lagde sig nu magelig, henslængt på bagsædet med ordene:

"Du skal bare holde tungen lige i munden og bede til Vorherre, så skal det nok gå."

Altså blev jeg gejlt op til at træde speederen i bund.

Motoren bankede, omdrejningerne steg til sit højeste, og vi blev presset grundigt bagud i sæderne, da en melodi blev afbrudt af sidste nyt:

"En mand er trængt ind i en lejlighed i Chicago og har myrdet otte sygeplejeelever," sagde speakeren og fortsatte, "det er formodentlig en hitch-hiker, der har begået mordene."

Det begyndte at løbe mig koldt ned ad ryggen. Men på den anden side, hvem kunne finde på at mistænke en troskyldig dansker for at være kynisk massemorder?

Ikke desto mindre klarede jeg turen bag rattet, der fortsatte indtil, vi skulle hver sin vej.

Da jeg steg ud af bilen og kastede et blik i sidespejlet, så jeg et vindblæst ansigt med røde kinder, sammenknebne øjne og håret strittende til alle sider. Fartdævlen, den stærke sol, og den chokerende nyhed, om de frygtelige mord i Chicago, havde så sandelig sat sine spor.

Til orientering blev den forfærdelige nedslagtning af de otte unge piger opklaret og kaldt århundredets forbrydelse. Massemorderen, der var sømand, blev ikke sendt i den elektriske stol, men fik en rekord dom på 600 års fængsel!! For den eneste overlevende sygeplejeelev, der mirakuløst havde undgået udyret ved at gemme sig under en seng, fik dramaet en lykkelig afslutning. Hun fuldendte uddannelsen til sygeplejerske og blev gift med den sagfører, som havde hjulpet hende under retssagen!

HVILKET STORSLÅET SYN

Da jeg var blevet mig selv igen, fik jeg og mine rejsekammerater, Charlie, Rosinante og Teltposen et lift med en ældre herre, der fortalte, at han ville vise mig et naturfænomen, der skulle være noget ud over det sædvanlige.

Mange mennesker rejser langt for at opleve et af verdens største vandfald, Niagara Falls.

På min tilfældigt udvalgte strækning fra New York til Vancouver stod jeg nu pludselig ved Niagara River, på grænsen mellem USA og Canada. Med dagbog ved hånden skrev jeg:

”Bravo. Det ord beskriver mere end noget andet, de godt 50 meter høje vandfald, der bruser ned foran mig. En oplevelse der giver en ubeskrivelig fornemmelse. Hvilket storslået syn, hvilke konstante brag af vandmasser der buldrer ned. Det er stort som at være nærmere Gud.”

Den gavmilde herre var nærmest stolt over min oplevelse af vidunderet, da han sagde:

”Det bedste råd jeg nu kan give dig er at søge ly for natten på det universitet, der ligger på den canadiske side af vandfaldet.”

Han kørte mig til Niagara Universitet i selveste Canada.

VELSIGNELSE ELLER EJ

Her blev jeg ved receptionen modtaget, af en munk ved navn Father Matthew:

”Velkommen danske ven,” sagde munken og fortsatte glædesstrålende,

”selvfølgelig kan vi finde logi til en vandringsmand som Dem.”

Snart fandt Fadet Matthew et værelse til mig, sørgede for et måltid mad, og betaling kunne der ikke blive tale om: ”Ikke så meget som én cent. De er vores gæst kære ven,” gentog han, ”gør De blot Deres ophold behageligt, og hvis De mangler noget, så bare sig til.”

Næste morgen kom en nonne hen til mit bord i kantinen. Med et lille genert smil sagde hun lige så forsigtigt: ”Jeg har hørt om Deres vandring unge mand. Vi ønsker Dem held og lykke.” Nonnen vendte sig derefter om, gjorde korsets tegn og gik med ordene: ”Gud velsigne Dem.”

Velsignelse eller ej, så havde de seneste dage bragt oplevelser som en fornemmelse af at være nærmere Gud, at føle sig forfulgt af en masse morder, og ikke mindst at blive velsignet af både munke og nonner.

Ja, Gud har en finger med i spillet, tænkte jeg.

EN GAMMEL ENGELSK KIRKE

Drømmer jeg, eller er jeg vågen. Det spørgsmål havde jeg ofte masser af tid til at tænke på, når jeg spadserede på landevejen, og lod tankerne flyve og fare, hvorhen de ville.

Jeg så indbildte luftspejlinger af Alfa Romeroer lige om hjørnet og andre luftspejlinger, der opløses i det rene og skære ingenting.

Jeg lyttede til den indre stemme, der skrålede evergreens om kap med fuglesang.

Nogle steder på dette kontinent var min indre rejsekammerat min guide, en vis Anders And, en af min generations foretrukne tegneserie helte. Den koleriske og folkekære (m)and, der har gjort det ganske Amerika rundt. Dét endda barfodet som jeg selv. Jeg måtte lære at tage, de ubehageligheder der kom, som noget en blaffer kan komme ud for.

Mine fantasier blev imidlertid afbrudt af en bil med en ældre herre i slips og jakkesæt.

Han præsenterede sig som Mr Hartin og spurgte, om jeg ville køre med.

Herren fortalte, at han var psykiater, havde praksis i Toronto og tjente gode

penge i et land, hvor folk opsøger psykiater lige så tit, som vi danskere skifter undertøj.

Hans arbejde engagerede ham i den grad, og i øvrigt lod det sig ikke adskille fra hans liv.

Hvor lykkeligt, hjemme som her, når arbejde og personlig interesse forenes i ønsket om at hjælpe andre. Han gav sig god tid til at berige mig med nye oplevelser undervejs, da han valgte at køre en mindre omvej for at vise mig en særlig smuk natur.

På vejen gjorde vi holdt ved en gammel engelsk kirke, Sankt Jude Church i Oaksville.

Som den naturligste ting i verden havde Mr Hartin nøgle til kirken og adgang til orglet.

Han viste sig nu at være en habil organist og udførte en hel lille koncert, imens jeg kunne nyde den brusende musik runge gennem det tomme kirkeskib.

Sidst på eftermiddagen kom vi til Toronto. Mr. Hartin beklagede, at han ikke kunne tilbyde mig logi, fordi hans svigerinde var på besøg.

I stedet blev jeg sat af ved et hotel med invitation til en udflugt den næste dag.

Efter en god nats søvn blev jeg som aftalt hentet af Mr og Mrs Hartin med svigerinde. Det blev en dag, hvor vi skiftevis kørte og gik rundt i Toronto og omegn, så jeg kunne opleve en moderne, storbys kosmopolitiske seværdigheder, inden vi ved aftenstid tog afsked på hotellet.

LEE OSKAR HANSEN

Nu ville jeg opleve Torontos natteliv, og begav mig ud i byen klædt på fra top til tå, bevæbnet med drømme. Pludselig lød en råbende stemme på usvigeligt dansk:

”Hej dansker, dine dannebrosflag afslører alt.”

Her gik man og troede, at man var ganske alene dansker i det store udland. Og så skulle det vise sig, at stemmen kom fra en ung mand, der præsenterede sig som Lee Oskar.